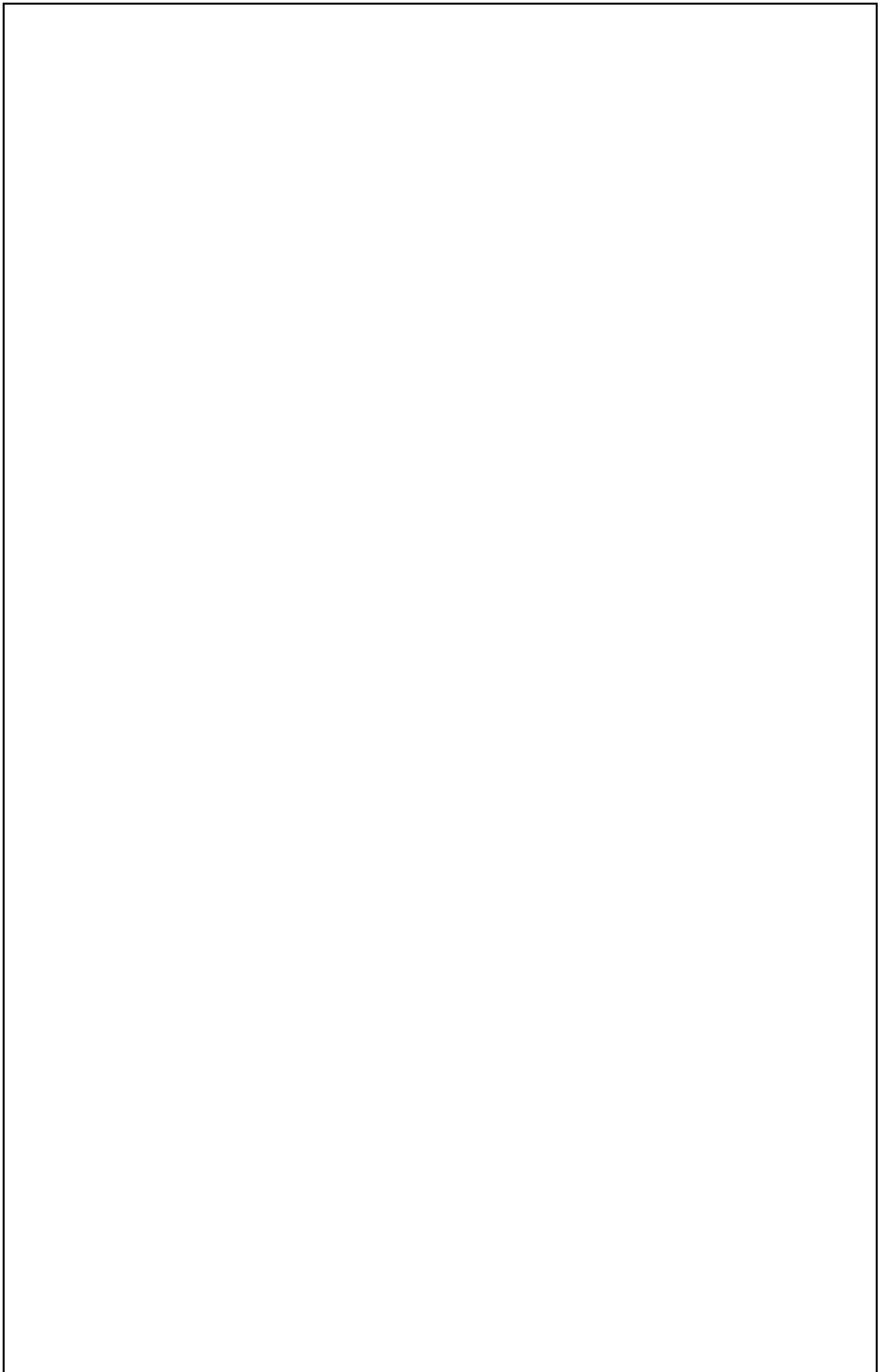

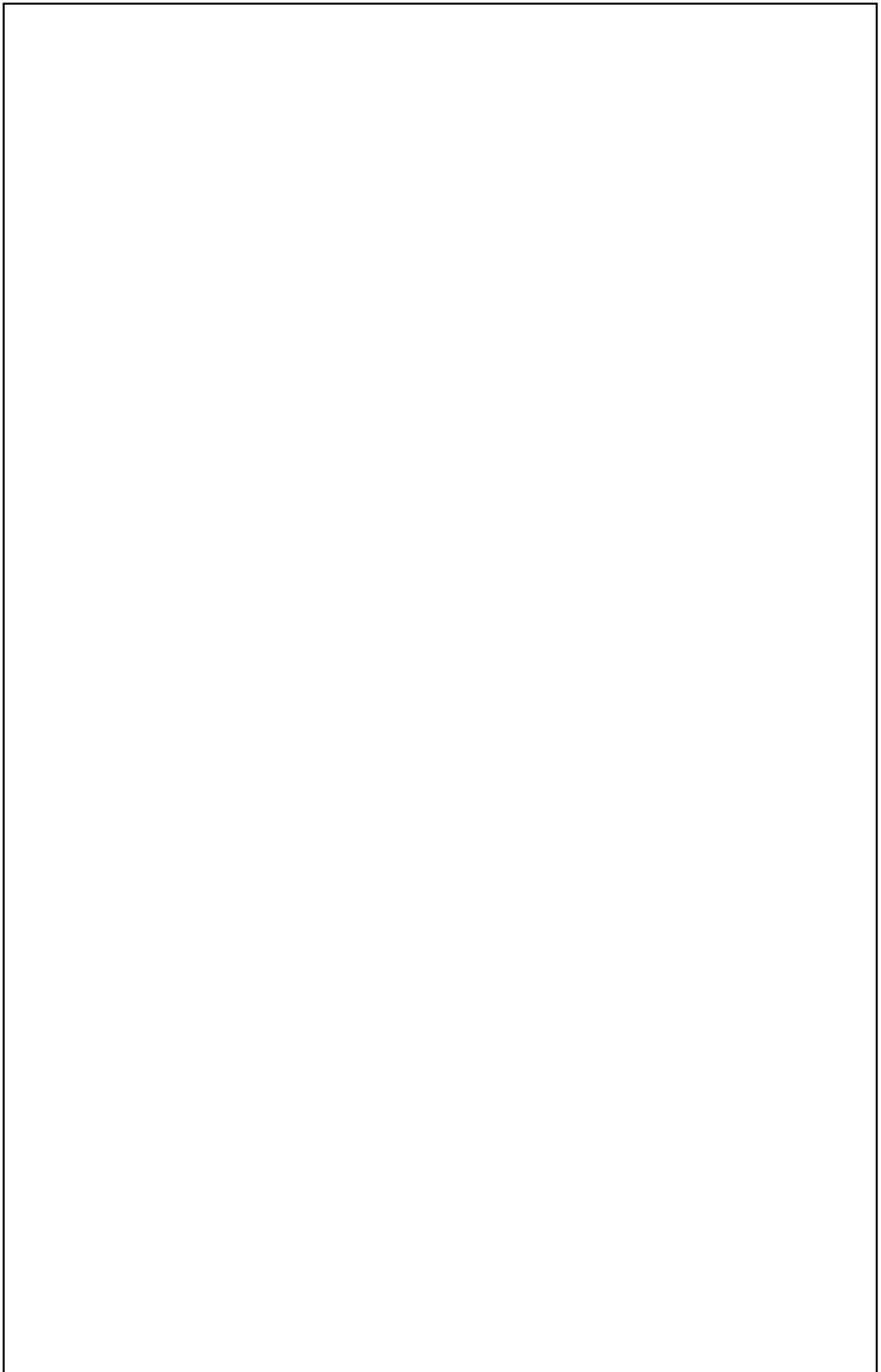
El cadàver exquisit II

els orfes del Senyor Boix, tardor 2010

Mínima ànima meva, tendra i flotant, hoste i companya del meu cos, descendiràs a aquests paratges càlids, rígids i nus, on hauràs de renunciar als jocs d'antany. Encara un instant mireu junts les riberes familiars, els objectes que sens dubte no tornarem a veure... Tractem d'entrar en la mort amb els ulls oberts...

Memòries d'Adrià, Marguerite Yourcenar

†

Veniu. Ara voldria portar-vos, encara que sigui amb la imaginació, a aquell capvespre de tardor i a aquell vell casalot. Voldria explicar-vos com a través dels vidres de les finestres, la foscor cau suaument i aclaparadora; els arbres s'engrandeixen alhora que es difuminen a poc a poc amb la negror de la nit, i aquells sorolls que mai no sabem què són ni d'on vénen creixen fins a fer-se inquietants. Una escenografia que presagia allò que havia d'esdevenir.

†

Em podeu veure al llindar de la porta observant els camps en la penombra, sentint la soledat com una llosa, malgrat el xivarri que prové de la casa. Aviso que vaig a donar un tomb, sabent del cert que ningú m'ha sentit.

Fresqueja. Em col·loco bé el mocador de manera que em cobreixi les orelles, no suporto el fred a les orelles. Faig passes llargues i intenses,

directes cap al bosc. Els espetecs de les branques seques, la remor del riu, el batre d'ales d'ocells...em fa molta basarda però m'hi endinso.

I de sobte les veig, espurnejant davant meu.

M'hi apropo per distingir-ne els contorns, i de seguida m'adono que no sé què tinc al davant. S'ha fet de nit al bosc i gairebé no aprecio les formes.

Què deu ser aquella lluisor: estrelles llunyanes, potser espurnes de cigarret? No, impossible!; això sí que és ben segur. Tinc un calfred i m'envaeix una sensació doble, una barreja de por i curiositat que m'entumeix tots els músculs del cos i que no em permet fer cap moviment.

De sobte sento sorolls, uns sorolls desconeguts, una remor estranya - almenys a la mera oïda, sempre acostumada a la monotonia de les coses habituals, i que si vosaltres, que em podeu veure, m'obliguéssiu a descriure, juro que no sabria pas com fer-ho.

La combinació de llums espurnejants i de remor aliena em resulta insuportable i plaent alhora...Fa fred, tinc l'estómac buit i, per mor de la solitud, segurament he begut més del compte. Em marejo ... em sembla

que caic a terra. Les llums es multipliquen i el soroll m'eixorda. No perdo, però, el sentit. Al contrari: la feblesa física m'ho fa veure tot amb una claredat meridiana, colpidora; us diria inclús - i no és cap gracieta-, que enlluernadora.

I finalment, ho entenc tot.

... i he d'apagar el televisor, i canviar la funda del sofà perquè l'he deixada xopa de suor i baves. I aixecar-me i rentar-me la cara, millor em dutxo, faig pudor (és increïble) a bosc tancat i humit, a floridura, a fulles podrides, a fem.

M'aixeco i cau després de mi el cendrer amb totes les burilles i la seva cendra. En passar vora el sofà, arrossego les estovalles de la taula i cauen també el plat i les restes de menjar resseques i el got i l'ampolla d'anís estavellat (caram, quin mot més encertat).

Al mirall del bany veig en la meua imatge les restes del teu abandó. Morat entorn de dues pupil·les verdes que naden en un mar vermell, molt vermell. Les marques del teixit del coixí en les galtes. El cabell regirat. Sí. Sóc jo. I tu no hi ets. Ho sé. No cal mirar per tot arreu ni regirar la casa

per a trobar les teves petjades i empremtes. Està el ganivet de l'alcohol que em travessa les temples. Tampoc et vaig trobar entre les cruixents herbetes que vas ficar en l'ampolla.

L'aigua s'escorre per la meua esquena. Encara em crema el cap, però em fa bé sentir-la tan freda, tan freda com el teu despit. L'olor del sabó m'ajuda a oblidar que, en efecte, ja és de nit, encara que l'últim que recordo és... (no pot ser cert!) els desdejunis de la TV (És el que tenen les llimones salvatges del Carib).

No podria dir-vos què havia passat la nit anterior. I tanmateix aquesta olor d'arbres, de matolls, de fulles podrides, de bosc que em ve al cap?

No hi ha ningú a la casa, i sobretot no hi ets tu, amor.

No puc recordar res. L'alcohol ho ha esborrat tot. Però aquestes imatges que em rondinen? El bosc, la nit... la biblioteca! Cap allí vaig: damunt la taula dos llibres desplecats (*L'Inferno* del Dante i *L'Apocalipsi* de Sant Joan) i un quadern de notes obert amb una ploma estilogràfica a sobre: "*La casa buida, el bosc hostil, la foscor de la nit, el desamor, l'abandó, l'abisme...*", amb una lletra tremolosa, que no és la teua, una lletra

desconeguda per mi; la tinta d'algunes paraules quasibé esborrades per
èllàgrimes? Qui? Per què?

†

Em veieu encara?

Trontollant, faig alguns passos insegurs i somnolents i ja em trobe fora
de la casa. Enlluernada pel sol que amb la seva llum agreuja el meu mal de
cap.

Tinc l'inquietant quadern davant els meus ulls que tracten de desvetlar
què hi ha a sota d'aquestes paraules (He rebutjat aquells dos llibres pels
seus mals averanys). Llàgrimes, soledat a força d'un destí ni esperat ni
benvingut, un pou que no s'acaba mai, un naufragi a molta distància de la
mar... De nou, als llavis, aquest sabor líquid que no m'és desconegut.

Tracte de situar-me: la nit anterior estava jugant amb tu, o això creia
jo. Vaig eixir a fora, havíem sentit allò que pareixia un sospir i el lleuger
cruixit de fulles. Una olor fosca, a cremat?, travessava l'entrada de la casa.

Res de desconegut al voltant de la casa. Prompte havíem d'oblidar la
sensació de qualsevol presència. Més copes, més joc?

- Anem cap al bosc, escoltarem el cel sense lluna i i ens endinsarem en les ombres, més fosques que mai... -però tu on ets?

"Estic despert. Sento repicar els finestrons. Dins del meu llit em sento protegit. Fa fred, no goso aixecar-me, a poc a poc supero la mandra.

Són les dues de la matinada, m'acosto a la finestra. Observo les cases de l'altra banda del carrer, busco la possibilitat de trobar vida humana, moviment, complicitat a la solitud nocturna.

Els arbres nus, il·luminats pels fanals del carrer, suporten com a quixots el continu embat del vent. El silenci de la nit em desvetlla, tan sols sento els meus pensaments, cada cop més aclaparadors. La meva ment fresca, activa, castigadora repassa tots els fets d'aquests dies, memoritzant tots els detalls un cop i un altre. Ha estat una decisió molt meditada, silenciosament calculada i suspesada. Potser no ho serà tant a ulls d'altri. Però això, no m'ha d'importar gens. Ara ja està fet, no puc recular. He de seguir endavant. Lluitar contra el pitjor enemic...jo mateix. No puc penedir-me'n, seria un error..., la meva perdició."

De cop i volta va ser quan vaig sentir a l'habitació del costat la meua filla que s'havia despertat i que suplicava la presència d'algun adult i això va fer-me despertar del malson on vivia i vaig adonar-me que la vida és meravellosa, que els somnis són ficció i la foscor de la nit és només escenografia...

Vaig decidir reprendre el son perquè demà seria un nou dia. Ple de promeses i esperança.

Sonà el despertador i el pes de les cavil·lacions nocturnes em queia com una llosa. Durant uns instants no sabia on era, no entenia el so del rellotge ni comprenia el toc que em menava a encetar un nou dia. Vaig llevar-me del llit encara posseït per Morfeu i, com una màquina programada, vaig encetar el ritual de les primeres hores del matí. Els pensaments desvetllats de la nit, ara dormitaven i prometien un abillament sense presses ni ansietats. De camí a la dutxa em vaig detenir davant l'espill del bany. Un

rostre cansat va ser tot el que vaig trobar-me, amb les preocupacions i les cabòries dels darrers dies gravades sobre la pell. Decididament, vaig obrir l'aixeta de l'aigua freda perquè em rentés d'una vegada per totes la confusió a què m'havia lliurat.

I a la fi ho vaig veure clar: marxaria lluny, tan lluny com calguera per trobar les empremtes de l'avi i aprendre'n del seu camí vital. La seua figura sempre m'havia captivat i ara la necessitava més que mai. El trajecte, però, no seria tan senzill com prometia l'eufòria dels primers moments. Per què, quin paper havia de jugar la nena en aquesta opció?

†

La nena seria una de les damnificades. Posar-se en la pell de l'altre era una de les meues debilitats i segurament la meua condemna. Em sentia condemnada a la contribució de la felicitat dels meus pròxims, a què les rutines no els alteraren, a què les coses habituals foren en els llocs habituals, quan eren requerides, quan hi havia la necessitat. Allò que més m'excitava era aquesta condemna, quan més felicitat proporcionava, més insatisfeta em trobava. La domesticació de la persona és una tasca invisible, diària, ordenada, que pretén la civilització en ares de la felicitat. Però

sospite que felicitat és un sentiment enorme, on hi ha tant desig de benestar, com de covardia davant allò nou, rebel·lia a créixer, voluntat d'equilibri i deliri d'immutabilitat. Allò més perillós en la recerca de felicitat és el llast, les amarres, els béns que hem creat amb tanta dedicació i que abandonar-los ens sembla un suïcidi, estavellar-nos voluntàriament contra una mitjana, tornar-nos bujos.

Un dels sentiments que m'assaltava més intensament, era la fúria del temps, sumat a la fúria de la condemna. La fúria d'un esquadró de soldats despietats en escalar els murs d'una ciutat assetjada. Quan m'arravatava apareixia, invariablement, la figura de l'avi, reveladora, clarivident. I em deixava portar pels seus passos, per les seues notes, per la seua llibreta rebregada. Què poc hi havia dels seus sentiments i dels seus propòsits en aquells papers rosegats i esgrogueïts. Només els comptes, sistemàtics, nus; primer els deutes i després els préstecs, els contractes orals amb els coneguts, les relacions comercials, aparent fonament de la seua vida, magnificada per mi.

Què trobaria en el camí de fugida? Agafaria el cotxe com ell va agafar el tren i l'aniria a cercar. El tren. Els trens de llavors, amb les finestres obertes i el sacseig dels vagons envaïts de l'olor de la brutícia, de la misèria, de les vides agres que també anaven a buscar vida i futur. Boques famolenques, cossos desposseïts de lluentor, amb les robes esparracades,

portant cistells o saquets amb dos o tres coses, resum de les seues pertinences. Tristos, però sense retorn, mirant el camp avançar cap a un altre lloc, cap a l'incert, trist també, dur, on buscarien les engrunes d'altra cosa, d'altre món, més habitable, més humà. Pensarosos, però, taral·lejaven cançons i tonades, als menuts, els jóvens entre ells. † les cares s'alegraven i encara s'arrancaven a riure. A poc a poc cantaven sense vergonya. † cridaven, per combatre el soroll del tren. Cantar és un gran bé, lleuger, dels que no amarra, dels que deixar volar, dels que agermana. † coneixien altres persones i compartien allò que portaven. † el tren anava i anava, fins i tot, creuaria la frontera.

No agafaria el cotxe, això era clar.

Ni el cotxe, ni la maleta... ni la nena. Les llàgrimes em queien cara avall, amb prou feines m'hi veia i havia d'ofegar els sanglots per evitar que algú em sentís. Vaig agafar la llibreta rebregada de l'avi, la misteriosa carta rebuda i la vella fotografia que l'acompanyava i ho vaig entaforar a la petita motxilla verda.

El pes sobre el pit s'havia fet insuportable, l'alè gairebé no m'arribava als pulmons, vaig fer dues grans inspiracions. Lentes. Amb els ulls clucs. Mentre treia l'aire deixava anar angoixes, patiments, paraules mai dites, llàgrimes mai vessades, pors, il·lusions, penes... Tota la vida em passà com un pel·lícula.

Encara sentia la veueta de la meua filla:

- On vas mare?

- Vaig a trobar l'avi.

Amb el silenci inundant l'estança, girà la carona amb aquells ullets que diuen més que mil paraules, i em respongué:

- Mare. L'avi és mort.

Em mirà fixament, desafiant-me però no va tornar a obrir la boca, va amagar el cap sota el coixí.

- Filla, ho haig de fer, però tornaré. Tornaré a buscar-te. T'estimo tant.

Quan tancava la porta em va semblar sentir: "Jo també".

Què esperava trobar en aquest viatge sense destí, la constatació de què tot havia passat tal i com se'ns havia explicat o la confirmació de sospites mai expressades, de sentiments amagats que alguna vegada havien provocat petites explosions inintel·ligibles, d'incoherències que per si

mateixes no tenien prou entitat però que cosides unes amb les altres obrien un ventall de possibles explicacions que feia basarda d'enfrontar-s'hi.

L'avi parlava en somnis, parlava en francès i sempre cridava el mateix nom "Solange", "Solange" i jo en el meu imaginari li havia donat cara a la Solange. Cara i veu i tacte. Recordo els seus petons i les seves cançons a cau d'orella amb el cant dels grills de fons. A voltes em pregunto si tot allò podia ser producte de la meua imaginació.

Tenia poques pistes, només sabia que havia d'anar cap al nord. A l'estació vaig demanar bitllet fins a la frontera, la cerca havia de començar allà. Afortunadament dominava l'idioma, una altra vegada havia d'agradir a l'avi la seva insistència perquè estudiés, encara el sentia: "aquesta serà l'única herència que et podré dar", s'equivocava, me'n va deixar una de molt millor, el seu bagatge emocional, el seu sentit comú, el seu tocar de peus a terra fent volar coloms, com si fos tant fàcil fer les dues coses alhora. Però tot plegat de què havia servit? De res, no havia servit de res. Aquella maleïda carta.

†

Aquella carta en francès, trobada per casualitat a les golfes de la vella casa de Sant Pol, feia dies que em treia la son i, a més, m'havia separat temporalment de la meua filla. Pobreta!... ella no entenia res del què passava al seu voltant. Com li podia explicar a una criatura tot aquell seguit d'enigmes, de paraules mig dites, de noms estranys? Com fer-li entendre que el que sa mare pretenia era retrobar l'avi mort o, si més no, la seva petjada, el que realment havia estat una part de la seva vida, i que jo gairebé desconeixia, per més que el nom de la Solange sempre m'havia resultat més o menys familiar?

Tot això ho pensava mentre m'estava asseguda a l'andana de l'estació, esperant el tren que m'havia de dur al passat, un passat que, en definitiva, formava part de la meua pròpia història i, naturalment, de la de la meua filla. Una història desconeguda. En els millors casos, mal explicada amb presses, vaguetats i por, com li havia passat a tanta i tanta gent a qui, com a mi, li havien manllevat les arrels i els records que normalment es transmeten de generació en generació.

Vaig col·locar la maleta i em vaig acomodar en el seient. Estava nerviosa i no veia el moment d'arribar a Cerbère i començar les meues indagacions. No sabia pas si en treuria l'entrellat de tot aquell garbuix de dates, noms, paraules d'amor i fets pretèrits. El temps s'ho empassa tot. Sempre he pensat que el temps està fet de capes que se superposen i es

tapen les unes a les altres, i que quan vols esbrinar successos que van tenir lloc fa més de setanta anys, les persones, les paraules i les accions queden desdibuixades, esmorteïdes, i s'esmunyen com ho faria l'aigua de la pluja si la volguéssim retenir dins d'una mà. Però calia intentar-ho. Vaig voler llegir la carta per enèsima vegada, per mirar de copsar-ne algun matís, alguna paraula que em revelés una intenció oculta que potser m'havia passat per alt. Gairebé me la sabia de memòria: en francès i en aquella traducció a corre-cuita que jo mateixa n'havia fet al català, per tal de sentir més propera la veu d'aquella Solange que es dirigia a l'avi tot dient-li: "Mon cher Lluís. Mon amour"...

Cerbère, 12 de febrer de 1939

"Estimat Lluís. Amor meu:

Ja fa una setmana que hem passat la frontera, i encara no sabem quin serà el nostre destí. No et pots imaginar com et trobo a faltar, per més que l'August i la Christianne em cuiden i miren d'entretenir-me perquè no ho passi tan malament. Són molt bons amics i estic molt a gust a casa seva, tot i que no ens hi podrem quedar gaire temps més; sembla ser que ni tan sols ells hi estan gaire segurs. Sé del cert que l'August t'agradarà, i que quan ens puguem reunir tots, tindràs llargues converses amb ell. És de Manresa, parla de les mateixes coses que tu, i sempre té un llibre d'algun

poeta català a les mans. Us fareu amics; ho pronostico! A la Christianne ja la vas conèixer quan vam ser totes dues, amb el François i l' Hélène, a Sant Pol, la primavera de l'any 36. Quants records, i que agradolços em semblen ara mateix!

La gent, aquí, no és gaire amable amb nosaltres. L'altre dia, a la Cinta Pujades, una dona li va dir "porca espanyola" perquè duia el vestit una mica tacat; però, com diu el Pere –que, com tu repeties sempre, és el més gran i el més sensat de tots nosaltres–, val més que no ens ho prenguem massa a la valenta, si no encara en sortirem més perjudicats. Cada dia ens adverteix el mateix: "no crideu l'atenció; mireu de passar desapercebuts i d'evitar denúncies." Ai, aquest Pere! què en seria de tots nosaltres, sense ell?

Em trobo bastant bé, tret d'alguna que altra nàusea matutina que, de vegades, em deixa una mica estabornida; però no et preocupis, perquè aquí no ens falta aliment. Tinc moltes ganes de veure't i, sobre tot, d'abraçar-te. Sempre em quedo embadalida mirant-me l'anell de casada, que és el meu lligam simbòlic amb tu. Em fa molta gràcia quan els companys em presenten a altres camarades com "Madame Teixidor". Ho fan per fer-me una mica la punyeta, perquè saben que de seguida em poso vermella quan ho sento (i, a tu t'ho dic, també una mica trista.) Encara no m'hi he acostumat... (a cap

de les dues coses...; però no, no ens posem melancòlics, que al final, tot sortirà bé...)

Escriu-me, Lluís. Escriu-me aviat, i digue'm si estàs bé i si necessites res; no sé com ens ho manegarem, però farem el possible perquè t'arribi el que et calgui a la presó. Ja parlaré amb el Pere o, si no, potser Monsieur Laval –que ja està instal·lat a Bordeus des de juny del 38– ens podria ajudar.

Tots els nois em donen molts records i molts ànims per tu. Sortiràs aviat, no en tinc cap dubte. I aleshores vindràs amb nosaltres, que espero i desitjo que ja tindrem un lloc on establir-nos, i on la nostra filla (perquè serà una nena; ja ho veuràs!) podrà créixer lliure i feliç, lluny de feixistes i torturadors, al costat dels seus pares.

Un petó molt fort. T'estima molt, la teva

Solange

†

... ..

No, de veritat. No us voldria confondre: no és la meva intenció. De vegades quan prenc aquest quadern per tal de gargotejar uns mots i aclarir-

me a mi mateix el seguit d'idees que em bullen al cap, pense que altres veus que no són pas la meua hi emergeixen; fins i tot trobe que la manera d'expressar-se i les cal·ligrafies són ben diferents?

... ..

Després del teu abandó inexplicable (¿No sabré mai què va passar aquella nit al bosc que envolta el vell casalot?), ara te'n vas, on? Deixes la teua filla, a la recerca de què?

No t'enganyes, saps ben bé que el teu avi va morir a la presó, en acabar aquella maleïda guerra que encara ens colpeix a tots. També saps (milers de vegades m'has llegit la carta que Solange, la seva muller per un període tan curt, li havia escrit des de França i que ell no va arribar a llegir mai perquè era mort quan va aplegar a la presó) també saps, dic, que Solange estava embarassada, segurament de ta mare.

Les guerres ho capgiren tot, sobretot les persones. Però de segur que la teua àvia se'n sortiria i, quan va poder, va enviar la seva filla, ta mare, a la terra del seu home. Que no t'ha volgut parlar mai del que va passar? Que tot han estat enigmes i paraules dites a mitja veu? A ningú no li agrada remenar en el femer d'aquells temps tan tèrbols. I, a més a més, voldria preservar-te, a tu, de tota aquella infàmia que van sofrir.

Què et fa tant de mal? La certesa de que allò pel que van lluitar ha estat en va? L'oblit del món i les persones amb qui van conviure? Que les coses, potser, no han estat com tu penses i que tot va succeir d'altra manera? Que tu no ets qui penses ser? No et facis mal!

La boira cau sobre els arbres i les cases en aquest fred capvespre i, aquí en la penombra en què m'has deixat, torna a llegir aquelles paraules quasibé esborrades per unes llàgrimes escrites en un quadern trobat a la biblioteca del vell mas: "la casa buida, el bosc hostil, la foscor de la nit, el desamor, l'abandó, l'abisme..."

La roda del temps...

Caps, haurien de rodar ara, i no pas el temps...

El temps és qui et capfica al túnel de marbre blanc en què has convertit la teva llar, el teu casalot, el teu cau...

Ara són una terra aspra, dura, eixuta.

I tu estàs fent-te com ells: aspre, dur i eixut.

No cal fugir. Penses, emèrit escriptor front la partitura de Tosca, amb un somriure maligne, que convertir un soldat en un bisbe és graciós, que fer

de l'exercici del poder un símil de l'abús a que et van sotmetre el silenci de la teva mare, la ignorància del teu pare i els "tocamientos" d'aquell vell missioner beneït pels teus és adient als dies els quals vivim, que fer d'un borinot mostós la imatge del Salvador de Flòria és quelcom de definitiu...

Farem escàndol, sí. Motius en tens.

No has pensat però, que Perelada, on penses estrenar el teu pretesament trencador muntatge de Puccini, ha fagocitat fins i tot les espantades del Dalí, i que tu no ests sinó el pare del la pobre diva que hi farà el paperot de la seva vida. Faràs soroll, sí, però caurà la nit una altra vegada i no haurà passat res.

Com a "El concert", hauràs de tornar al Liceu, ara refet, per tal d'assolir els esperits de la gent de bona casa, que no s'estimen pas aquests deficiències de roig-desfasat, ni la rancúnia blanca del teu mausoleu. Tanmateix has d'afrontar que la noia que no et coneix encara, ha crescut sense pare ni mare, com tu, i ningú no li ha dit "Calla!" com a tu. No ha de ser fàcil veure't mort als peus de la Sagrada Família sent, per primera i última vegada, filla del vell mestre, del vell i afamat mestre que ets des que el blanc marbre ha pres possessió també dels teus pentagrames estèrils.

Això vols?

És aquest el souvenir que vols per a la teva filla turista?

- Passem fulla i diguem glòria! (aquesta frase del seminari, tot i acabant un salm al breviari, et resultarà ben profitosa a hores d'ara).

Sóc al vol cap a Venezia. Aprofito el temps i la tranquil·litat de l'avió per rellegir el text del joc del "cadàver II", que molt amablement m'han invitat a continuar.

Intento entendre'l, interioritzar-lo per seguir el fil amb la màxima empatia.

Parla d'un escriptor, o més aviat d'un compositor ja consolidat, d'una filla que desconeix. No sembla un home massa content a la seva vida.

Em costa concentrar-me...Potser millor que el deixi dormir uns dies...

Ha plogut tota la nit, no puc dormir. Em sento enclaustrada dins l'habitació de l'hotel a Liubiana.

Les imatges van passant, tot es barreja a la meua ment: l'escriptor-compositor, la seva filla, Barcelona, l'òpera Tosca, els bonics paisatges del viatge, les lectures, Trieste, Claudio Magris, Puccini, el preciós llac Bled d'Eslovènia amb les seves "oldhouses" que em recorden "la llibreria" de la

Florence Green a Hardborough, l'anunci per tot arreu d'Eslovènia, del proper concert a l'octubre d'en Josep Carreras, amb fins benèfics.

No sé què dir, no s'ha m'acut com continuar el text de l'anterior participant. Decideixo seguir amb la companyia d'en Samuel Riba (Dublinesca), un editor jubilat i tampoc massa content amb els logros professionals aconseguits. Potser la clau és valorar el que hem assolit a la vida, per insignificant que ens sembli.

El dia comença a néixer, la tempesta ja ha amainat, la meua ment es tranquil·litza. Prenc una frase transcrita al llibre d'en Vila-Matas:

"Gracias, qué grandes estamos esta mañana" (Ulises-James Joyce).

M'adormo:

Sí, diguem Glòria!!

Què és tot això? No sé què em dic. Ignore, almenys conscientment, d'on em vénen aquestes divagacions, cabòries i pensaments estranys. És com si estiguera en una roda o biblioteca de Babel on tot es barreja. Maremàgnum. Estic immersa en un món fora d'aquest món, en un joc, en una roda que no fa més que girar i girar sense endur-me a enlloc? He viatjat

a llocs on mai no hi he estat ni conec? He viscut situacions que no recorde? Aquests esdeveniments no els he provocat jo? S'apleguen a la meua ment imatges de persones, paisatges, situacions sense que la meua ment, normalment ja caòtica, intervinga en la seua crida.

Tota aquesta confluència de desvaris és fruit d'un trastorn dins el meu cap?, tot conseqüència de la meua soledat immensa, de l'abandó, de la pèrdua, de la ignorància de mi mateixa, de la meua recerca?

Si poguéreu disseccionar el meu cervell, podríeu esbrinar quelcom que poguera ajudar-me? Trobe que seria en va.

Sé que en la vida cada acte d'elecció exclou una vida diferent, que cada vegada en que he pres una decisió, tot i descartant-ne d'altres, he encetat un nou camí, he rebutjat unes vides diferents a la que m'he abocat. Em fa la impressió que estic vivint-ne d'altres que jo no havia triat, o que les meues decisions, conscients o no, m'han provocat aquest caos

Però, sobre tot, quina d'aquestes vides ha estat real? Quines han estat degudes a la meua desbocada imaginació?

Dóna el mateix. Són vides que he viscut, que m'han fet pujar als núvols i baixar a l'obscuritat més extrema. Són les vides que s'han anat construint pel seu compte, sense que jo poguera dominar-les.

Per ventura, o dissortadament, no tinc cap filla que pugui reconfortar-me i tal vegada no puc acabar de compondre la música per al concert perquè no l'havia començada.

Sols estic segura de la banda sonora dels últims esdeveniments. Sempre escolte al meu cap la mateixa: "Tosca".

Com al seu *libreto* escolte després dels sinistres acords del principi, els dubtes, els enganys, les feridores falsedats que desemboquen en la mort de l'amor i la separació de la vida.

Per això et busque. Estem arribant el final de l'obra i hem de canviar-lo. Vull que em cregues, que sàpigues què està passant-me.:

"Vissi d'arte, vissi d'amore

Non feci mai male ad anima viva!..." (Naturalment, Tosca)

(He viscut de l'art, he viscut de l'amor,

Mai no li he fet mal a ningú...)

Derroquem els fantasmes!

†

He viscut. Tanmateix arribe a port sense haver après, desposseïda d'objectius i sense guardar cap tresor. Encara que havia considerat que aprenentatge i possessió deuriem ser conseqüències de la vida, experimente el córrer dels dies com una carrera desbocada cap al no-res.

Havia cregut que el coneixement atorgava plenitud d'esperit i no que ens llançava a un port desolat, abandonat a la violència dels rajos verticals del migdia, on els molls són abatuts pels crits de les gavines que lluiten per un tros de cadàver. No havia pensat en ser l'artesana de les xarxes foradades de les andanes portuàries, volia ser útil i no mestressa d'usos en desús, ni sacerdotessa de treballs residuals, ni mestra de tasques a extinguir.

He viscut i ara no hi ha conhort ni repòs. Mai li he fet mal a ningú, tot i que he viscut.

L'escena avança inexorablement cap a l'acte final. Els actors i les actrius es reuneixen en el desenllaç, com qui arriba a Ítaca. I en la solitud del fòrum comprove que no conec ningú, que ningú no m'espera. Tanque els ulls i intente recuperar el text, evoque les simfonies i les músiques apreses, les paraules importants i les històries personals. Tanmateix és debades. No puc recuperar les tendres abraçades ni les palmades al cul. No puc recuperar les piles de papers escrits, impossibles, segurament, innecessaris i inútils, però on he esmerçat tantes hores. D'aqueixa pràctica només em queda la fòbia al paper en blanc i la dèria que impedeix esgarrar. També em queden

els desitjos antics. Ens han ensenyat a desitjar intensament, com si poguérem aconseguir els desitjos, com es compleixen anys. Ens han ensenyat a somiar, com si aquest acte de somiar ens adreçara a l'indret adequat, ens dotara d'ales o d'enginy o de sort. Però sort és la paraula tabú, encara que això és un altre tema.

Ales, enginy, vida plena, històries colpidores i paraules justes. Això somiava. I també roses i herois, amants i infinites postes de sol. Somiava creació i clarividència.

I un cop fets els comptes amb la calculadora de la vida, és quan decideixo arribar just arran del precipici. Mirar avall i després alçar el cap i veig els núvols. Deixo caure tota la roba que porto a poc a poc. Tota. I noto l'aire que em banya sencer i tiro el cap enrera. Em balancejo i m'entrego a l'aire. Quan aquest ho vol, se m'emporta amb ell de bracet i tirem avall. Anem baixant i ens acostem al terra que és com si m'esperés amb els braços oberts. Uns braços m'estiren i m'adono de que són unes fades amb ales que diuen que tenen una petita república que no surt als mapes, un país millor

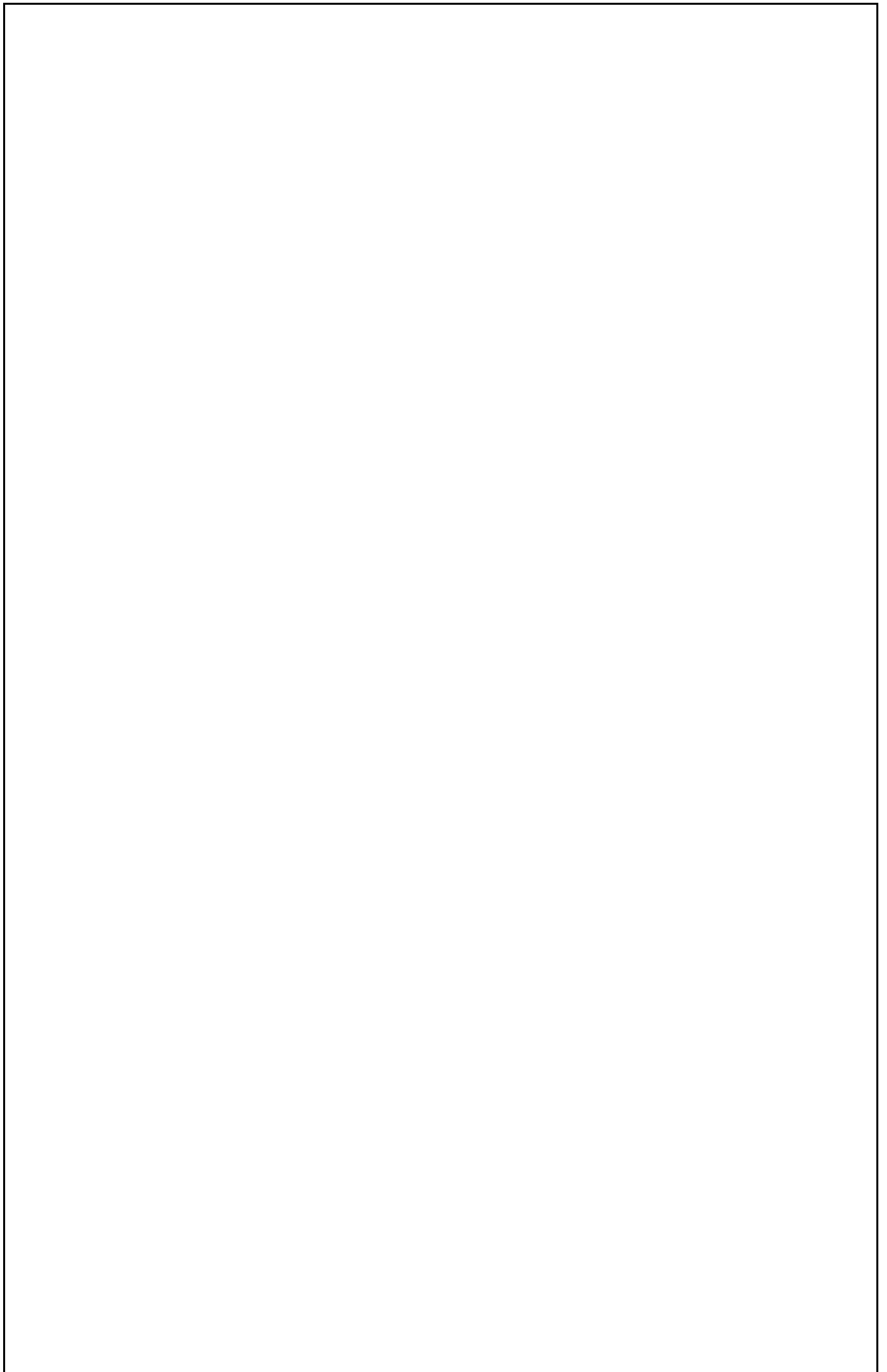
on tot va molt més bé, i cap allà anem; renuncio a tot el meu passat i als meus records perquè m'agradaria tenir l'oportunitat de tornar a començar.

Una altra vegada. Per fer-ho millor i ser un altre i diferent.

I un cop fets els comptes, arribo just arran del precipici. Miro avall i després alço el cap i veig els núvols. Deixo caure la roba que porto, a poc a poc. Tota. I noto l'aire que m'amara tot sencer i tiro el cap enrera. Em balancejo i m'entrego a l'aire.

Anna (miu) - E. - elPac

Gemma - il cavaliere rosso - Isabel

Sícoris - Til·la - Toni F.

